

D ů v o d y:

Kárný soud uznal obviněného vinným kárným přečinem podle § 157 not. řádu, jehož se dopustil tím, že dne 23. listopadu 1923, svěřiv advokátu Dr. Bohuslavu Z-ovi blanket legalisačního protokolu, ověřil na tržové smlouvě uzavřené téhož dne mezi Karolinou J-ovou a Marií K-ovou nyní provdanou N-ovou, jakož i na dotyčném legalisačním protokolu, že Karolina J-ová a Marie K-ová v jeho přítomnosti smlouvu i legalisační protokol podepsaly, ačkoli při podpisu těchto dvou listin jmenovanými stranami nebyl přítomen, a že tím porušil povinnosti jemu jako notáři v §§ 38 a 79 notářského řádu uložené. Za tento kárný přečin uložil kárný soud obviněnému notáři podle §§ 158 písm. a) a 159 not. řádu kárný trest písemné důtky. Odvolání vrchního státního zástupce vytýká právem, že kárný soud vykročil při vyměření trestu z mezí zákonné sazby v druhém odstavci § 159 not. ř. výslovně uvedené. Tento předpis stanoví, že kárný soud nemůže uznati na mírnější trest než na pokutu 25 zl. (50 Kč), potvrzuje-li notář v notářské listině o nějaké skutečnosti, že se před ním stala, ačkoli se za jeho přítomnosti nepříhodila. Kárný soud tudíž porušil tento výslovný předpis notářského řádu, uloživ obviněnému, který se provinil způsobem uvedeným v druhém odstavci § 159 not. řádu, jen kárný trest písemné důtky podle § 158 písm. a) not. řádu. S názorem kárného soudu, že ustanovení druhého odstavce § 159 not. ř. nevylučuje zásadně uložení trestu mírnějšího, tedy v souzeném případě trestu písemné důtky, nelze souhlasiti, neboť onen předpis je rázu velícího, nepřipouští žádné úchylek a výjimek. Netřeba tedy ani vyvracet úvahy kárného soudu o tom, že prý by pokuta 50 Kč za nynější hodnoty peněz nebyla trestem citelnějším, než důtka, nehledíc ani k tomu, že druhý odstavec § 159 not. ř. stanoví částku 50 Kč jen jako nejnížší hranici pro uložení peněžité pokuty, která může podle § 158 písm. b) not. ř. býti vyměřena až do částky 1.000 Kč. Bylo proto odůvodněnému odvolání vrchního státního zástupce vyhověti, výrok kárného soudu o trestu změnit a obviněnému podle §§ 158 písm. b) a 159 odst. druhý not. ř. uložit trest peněžité pokuty.

Čís. 62 dis.

Nebyla-li plná moc obhájce obžalované ve smyslu § 11 odst. druhý adv. ř. písemně vypovězena, nepřichází v úvahu předpis tohoto zákonného ustanovení o povinnosti zastupovati stranu ještě po 14 dní; stačí prohlášení manžela obžalované, »že si provedení odvolání nepřeje, že půjde k soudu a bude žádati zástupce chudých«.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Ds I 1/28.)

N e j v y š š í s o u d jako soud druhé stolice v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl stížnosti vrchního státního zastu-

pitelství v Praze do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 24. listopadu 1927, jímž bylo rozhodnuto, že není důvodu ke kárnému stíhání obviněného pro porušení povinnosti povolání.

O d ů v o d n ě n í:

Podle předpisu § 11 odst. druhý advokátního řádu jest advokát povinen zastupovati stranu ještě po 14 dnů od doručení výpovědi plné moci stranou potud, pokud je toho potřebí, by strana byla chráněna před případnými právními újmami. V souzeném případě nebyla plná moc obviněného jako obhájce obžalované Anny P-ové ze dne 17. března 1926 touto jeho klientkou ve smyslu § 11 odst. druhý advokátního řádu písemně vůbec vypovězena a nemůže proto v tomto případě svrchu uvedený předpis o 14denní lhůtě vůbec přijíti v úvahu. Otázkou jest jen, jaký význam má prohlášení manžela Anny P-ové Josefa P-a, které učinil jménem své manželky v kanceláři obviněného dne 15. dubna 1926, »že si provedení odvolání nepřeje, že půjde k soudu a bude žádati zástupce chudých pro svou manželku, by tento provedl zmateční stížnost a odvolání«, které obviněný včas ohlásil. Vzhledem k tomu, že, jak svrchu uvedeno, nejde tu o vypovězení plné moci ve smyslu § 11 odst. druhý advokátního řádu, nemůže prohlášení manžela Anny P-ové jako jejího zákonného zástupce ze dne 15. dubna 1926 k obviněnému míti jiný význam než, že jde tu o odvolání plné moci Anny P-ové ze dne 17. března 1926 s účinky § 11 odst. třetí advokátního řádu. Správnost tohoto úsudku plyne z trestních spisů proti Anně P-ové pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., z nichž vysvítá, že to byl manžel obžalované Anny P-ové, jenž opětovně jejím jménem jako její zákonný zástupce různá podání k úřadům činil, kterým jeho manželka neodporovala a tedy jeho zastupitelské právo uznávala, a že manžel Anny P-ové za tohoto trestního řízení s jejím obhájcem (obviněným) ve jménu své manželky několikrát bez jejího odporu jednal. Z toho plyne, že obhájce Anny P-ové (obviněný) měl právo spatřovati v řečeném prohlášení Josefa P-a odvolání plné moci a že proto od té doby, tedy od 15. dubna 1926 byl podle § 11 odst. třetí advokátního řádu prost povinnosti se o tuto věc dále starati, zvláště když mu Josefem P-em bylo sděleno, že bude žádati pro svou manželku obhájce chudých a tento jí skutečně byl k provedení ohlášené zmateční stížnosti a odvolání v osobě obviněného ustanoven. Poněvadž obviněný, byv ustanoven advokátní komorou obhájcem chudých Anny P-ové, podal hned druhý den potom, kdy se o tomto svém ustanovení dozvěděl, provedení zmateční stížnosti a odvolání, nelze v jednání obviněného v žádném směru spatřovati provinění proti povinnostem jeho povolání. Rozhodnutí kárné rady advokátní komory v Praze, že není důvodu ke kárnému stíhání obviněného, odpovídá proto jak stavu věci, tak i zákonu a stížnost vrchního státního zastupitelství v Praze proti tomuto rozhodnutí není odůvodněnou. Bylo proto rozhodnouti, jak se stalo.